

Ordføreren (K. Bjerre): Det er ganske rigtigt, som det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) siger, at vi skulle ikke betragte et Forslag, der kommer fra Landstinget, som et Ultimatum, men naar det er saaledes, at vi gerne ville have Loven, fordi vi ønske at faa afskaffet Politireglementeringen, og naar vi gennemgaaende i alt væsentligt ere tilfredse med Loven, ligger det i Sagens Natur, at Fler-tallet ikke ønsker at rejse en ny Forhandling med det andet Ting, netop da vi vide, at det er efter meget lange og ret vanskelige Forhandlinger, at Landstinget endelig har besluttet sig til at vedtage den Form, som Lovforslaget nu har faaet. Aabne vi en ny Forhandling, kunde den let blive langvarig.

Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds synes, at der var en Modsigelse mellem det, som den højtærede Justitsminister havde sagt angaaende Bestemmelsen om, at Løsgængeriloven skulde kun anvendes i 6 Aar, og det, jeg havde sagt. Det er der i Virkeligheden ikke. Det, som vilde blive Følgen af, at man gav en saadan Bestemmelse om, at denne Bestemmelse kun skulde gælde i 6 Aar, vilde være, at Forholdene vilde blive urolige. Det vilde enten føre til, at Politiet vilde blive slapt og tænke: Det har ingen Ting at betyde, Bestemmelsen skal dog ophæves, eller at Politiet vilde gaa for stærkt til Værks af den Grund, som den højtærede Justitsminister hævdede. Man vilde netop være nødt til enten at gaa for meget til den ene eller til den anden Side. Der er ingen Modsigelse i det, som det kunde synes.

Forslaget blev her sidst ikke blot enstemmigt vedtaget ved 3die Behandling, hvad man nok kunde tænke sig, men ogsaa ved 2den Behandling. Der blev ikke stillet noget Ændringsforslag, og det, man kunde gaa med til — selv om man ikke stemte for det, men dog ikke protesterede imod det — i 1901, kan dog ikke være saa rent forskrækkelig galt, at det skulde vælte det hele i 1906.

Jeg anbefaler at stemme imod det Ændringsforslag, der er stillet af det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) og det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds (Schmidt) og siger i al Almindelighed: Lad vore Efterkommere bestemme, om de ville forandre denne Lov, naar det viser sig, at den ikke svarer til det, man har ventet.

Borgbjerg: Den ærede Ordfører sagde, at der ikke var stillet Ændringsforslag til 2den Behandling den Gang. Det er rigtigt, det var nemlig sket ved en tidligere 2den Behandling, i det foregaaende eller forforegaaende Aar, hvor det daværende Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Wagner) og jeg, altsaa Folk fra modstaaende Partier, havde stillet Ændringsforslag om, at Løsgængerilovsbestemmelsen skulde udgaa. Men det blev forkastet, og saa kan den ærede Ordfører sige sig selv, at man ikke bryder sig om Aar efter Aar at genoptage en Bestemmelse, som en Gang er forkastet. Det ærede Medlem har altsaa rent formelt set Ret, men i Realiteten Uret.

Hammerich: I Drøftelsen af det foreliggende Forslag fra det ærede Mindretal finder jeg ikke Anledning til at tage yderligere Del. Jeg har ved Sagens 2den Behandling givet mine Grunde, hvorfor jeg ikke kunde være med til at stemme for, at disse Bestemmelser i § 1 skulde udgaa af Loven, og jeg kan da heller ikke ønske, at det skal fastslaas, at de skulde bortfalde om 4—5 eller 6 Aar. En anden Sag havde det været, om der havde været Tale om en Revision af disse Bestemmelser, men i saa Tilfælde vilde jeg unægtelig have foretrukket en Revision af hele Loven, thi det er ikke blot disse, men ogsaa mange andre af Lovens Bestemmelser, som der efter min Mening er god Grund til at ønske prøvet og vejet for da ad Aare maaske enten at finde dem for lette eller at godkende dem. Naar jeg ikke her ved 3die Behandling har stillet Forslag om en tvungen Revision af Loven, er det, fordi jeg efter den Stilling, man her i Tinget indtog ved Sagens 2den Behandling, vilde anse dette for ørkesløst, saa længe man ikke havde noget paalideligt Kendskab til, hvorledes det andet Ting vilde se paa en saadan Bestemmelse. Det vil der jo imidlertid blive Lejlighed til at erfare, naar nu Loven kommer derop.

Hvad det af den ærede Minister stillede Ændringsforslag angaar, kan jeg selvfølgelig ligesom andre ærede Medlemmer kun anbefale det. Det vilde have været en net Redelighed, kan man gerne sige, hvis vi, i Stedet for at nøjes med at skyde Polititilsynet med de løstgængende Kvinder ud af Loven, tillige havde udskudt alle de andre Krav til Politivedtægten, som findes i § 2 i Loven af 4. Februar 1871. Imidlertid, vi kunne jo glæde os over, at den